

Apostolien teot 4:1-22

Mutta kun he puhuivat kansalle, astuivat papit ja pyhäkön vartioston päällikkö ja saddukeukset heidän eteensä, närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista. Ja he kävivät heihin käsiksi ja panivat heidät vankeuteen seuraavaan päivään asti, sillä oli jo ehto.

Mutta monet niistä, jotka olivat kuulleet sanan, uskoivat, ja miesten luku nousi noin viiteentuhanteen.

Seuraavana päivänä heidän hallitusmiehensä ja vanhimpansa ja kirjanoppineensa kokoontuivat Jerusalemissa, niin myös ylimmäinen pappi Hannas ja Kaifas ja Johannes ja Aleksander sekä kaikki, jotka olivat ylimmäispapillista sukua. Ja he asettivat heidät eteensä ja kysyivät: "Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?" Silloin Pietari, Pyhää Henkeä täynnä, sanoi heille: "Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat! Jos meitä tänään kuulustellaan sairaalle miehelle tehdystä hyvästä työstä ja siitä, kenen kautta hän on parantunut, niin olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tiettävä, että Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimen kautta, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte, mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne. Hän on 'se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut'. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."

Mutta kun he näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä, he ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa. Ja nähdessään parannetun miehen seisovan heidän kanssansa he eivät voineet mitään vastansanoa, vaan käskettyään heidän astua ulos neuvostosta he pitivät keskenensä neuvoa ja sanoivat: "Mitä me teemme näille miehille? Sillä että heidän kauttansa on tapahtunut ilmeinen ihme, sen kaikki Jerusalemin asukkaat tietävät, emmekä me voi sitä kieltää. Mutta ettei se leviäisi laajemmalle kansaan, niin kieltäkäämme ankarasti heitä enää tähän nimeen puhumasta yhdellekään ihmiselle."

Niin he kutsuivat heidät ja kielsivät heitä mitään puhumasta ja opettamasta Jeesuksen nimeen. Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: "Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet".

Niin he uhkasivat heitä vielä enemmän ja päästivät heidät, koska eivät kansan tähden keksineet, miten rangaista heitä, sillä kaikki ylistivät Jumalaa siitä, mitä tapahtunut oli. Sillä sivu neljäkymmenen oli jo vuosiltaan se mies, jossa tämä parantumisen ihme oli tapahtunut.

On mielenkiintoista, miten hengelliset johtajat suhtautuivat tuona aikana sanomaan Jeesuksesta - siitäkin huolimatta, että oli tapahtunut merkittävä ja omin silmin nähtävä suuri tunnusteko. Ei myöskään voi olla näkemättä tämän päivän maallistuvien pappien asenteita, joissa näkyy nämä samaiset piirteet. Ei enää kauaa, kun uskovien pahimmiksi vihollisiksi nousevat "leipäpapit," jotka mielistelevät maailmaa saadakseen vain kunniaa ihmisiltä ja pitääkseen vain oman virkansa.

Apostolit joutuvat ensimmäistä kertaa pidätetyiksi ja kansan hengelliset johtajat miettivät, miten saisivat heidät vaiennetuiksi. On kuitenkin ilo lukea jälleen rohkeudesta ja uskosta, millä Pietari esiintyy vastatessaan närkästyneille papeille ja pyhäkön vartioille: "Silloin Pietari, Pyhää Henkeä täynnä, sanoi heille: "Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat!" - ja hän selittää heille, kerraten tapahtumaa terveeksi tulleesta miehestä. Hän selvittää parantumisen tapahtuneen Jeesuksen nimen voimasta ja että "Hän on 'se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, ja joka on kulmakiveksi tullut'. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."

Tuosta rohkeasta puheesta hämmentyneenä - papit ja vanhimmat jäivät miettimään, mitä tehdä pitäisi, ja päätettyään kieltää apostoleja puhumasta Jeesuksesta he päästivät heidät menemään. Pietari ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: "Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet".

